

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 290

Barcelona, Octubre 1967

Preu : 2 pts

ENSENYANCES DE LES ELECCIONS D'OCTUBRE

Segons el Govern, un 36 % dels electors censats s'abstingueren d'acudir a les urnes el passat dia 10 d'octubre.

Dades de font directa permeten no obstant afirmar que els votants reals foren molts menys dels que proclamen les xifres oficials. En nombrosos col·legis, sobretot a les petites poblacions, no hi hagué meses electorals propiament dites i els resultats proclamats són els fabricats a caprici pels alcaldes i jerarques franquistes.

Sense temença d'error, pot calcular-se que les abstencions han sobrepassat el 50 % dels inscrits i que, a les grans ciutats, depassaren amplament aquesta xifra. A Barcelona, els resultats oficials reconeixen un nombre de votants del 52 %. Però el diaris no han donat xifres dels resultats als districtes i barris de la capital, en alguns dels quals votà escassament la tercera part del censats. En algunes comarques de gran densitat industrial com Terrassa, àdhuc els resultats oficials reconeixen que s'abstingué de votar la majoria dels electors.

Aquest resultat, de per ells mateixos significatiu, tenen un major valor degut a les pressions exercides pel règim per obligar a votar. Igual que el Referèndum, les eleccions del 10 d'octubre foren celebrades en dia laborable per decretar mitja jornada festiva i puguer així exigir el certificat de vot a obrers i empleats.

Però les coaccions no han exercit ara el mateix efecte que llavors i s'ha més que duplicat l'exèrcit dels abstencionistes. L'avantguarda antifranchista que fou capaç d'abstenir-se de votar en el Referèndum s'ha vist considerablement reforçada i, encara que donem per vàlides les xifres oficials abasta ja a més de sis milions de ciutadans amb vot els quals —com és sabut— són només una part dels espanyols.

Apareix, a més, que una bona part d'aquells que votaren ho feren per candidats com el Sr. Tarragona o el Sr. Samaranch, els quals tenen una certa popularitat per motius extrapolítics —pels seus mèrits com economista el primer i per les seves activitats esportives el segon—, i els quals en la seva propaganda electoral han utilitzat a fons aquests motius a la vegada que s'esforçaven per apareixer com a homes independents del Govern i del Movimiento. Hom pot pensar que molts dels que votaren a Tarragona i a Samaranch a Barcelona, o a altres candidats de tipus similar en altres indrets, són partidaris de canvis de signe democràtic i que, ajudats per l'experiència que molt aviat hauran d'adquirir de la inutilitat del seu vot, no tardaran en adoptar actituds d'oposició oberta al règim dictatorial.

Per altra banda, els sectors « evolucionistes » no presentaren candidats propis —el cas Balcells a Barcelona és una excepció d'aquesta regla—, i des dels seus òrgans de premsa defensaren o justificaren l'abstenció electoral.

El balanç de l'operació és, doncs, netament favorable pels antifranchistes. L'oposició oberta al règim duplicà les seves forces; aquells que votaren s'inclinaren pels candidats aparentment menys feixistes i els anomenats « evolucionistes » adoptaren una actitud convergent en allò essencial amb la de les forces d'oposició encapçalades pel nostre Partit.

Toca ara a aquestes forces treure les lliçons de la jornada electoral, encapçalar units de manera resoluta les accions parcials de les diverses capes del poble, procurar noves convergències amb els sectors « evolucionistes » i avançar audaçment vers l'organització de les batalles generalitzades —la vaga general política i la vaga nacional—, que constitueixen la via més segura, ràpida i incruenta per a forçar un veritable canvi democràtic a Espanya.

Avui més que mai és urgent l'entesa de les més amples forces polítiques i socials sobre un programa d'acció i de govern que ofereixi una alternativa democràtica a la situació actual.

Els comunistes farem tot allò que de nosaltres depengui per tal de facilitar aquesta entesa i seguirem dedicant el millor de les nostres energies a desenrotllar les lluites parcials i l'organització de les diverses branques del moviment de masses, motor principal dels canvis polítics que s'estan seguint en el nostre país, i ferramenta insubstituïble per a forjar la victòria popular que propugnem.

50 ANIVERSARI DE LA REVOLUCIO SOCIALISTA

ELS GRANS PROGRESSOS DE L'ECONOMIA SOVIETICA

per Gaspar Aribau

Fa 50 anys, la Gran Revolució Socialista d'Octubre obrí una nova era de la història de la humanitat, l'època en que són suprimides totes les formes d'explotació, la de les grans transformacions socialistes.

L'objectiu suprem de la revolució socialista és el bé de l'home i al seu assoliment han estat subordinades totes les realitzacions econòmico-socials, polítiques i espirituals, i trobarà la seva plena expressió en la societat comunista, l'edificació de la qual s'ha iniciat ja.

El poble soviètic hagué d'emprendre la construcció del socialisme en una situació extremadament complexa i difícil. En els primers passos fou socialitzada la gran indústria, els ferrocarrils i la Banca; la terra fou entregada als camperols treballadors i l'explotació de l'home per l'home fou abolida. Totes les riqueses naturals i els mitjans fonamentals de producció passaren a ésser patrimoni de tot el poble i constitueixen la base econòmica del socialisme.

Enormes han estat les dificultats per elevar un país atrassat, en el qual predominaven la misèria i l'analfabetisme, al rang de segona potència econòmica mundial i als primers llocs del progrés científic i cultural i en alguns dominis indiscutiblement al lloc d'avantguarda. Els progressos s'han efectuat enmig d'una lluita d'inusual duresa que ha requerit innumerable privacions i sacrificis, i una il·limitada abnegació per part del poble.

(segueix a la p. 2)

Ultima Hora

EL 27 D'OCTUBRE HA ESTAT UNA GRAN JORNADA OBRERA

En el moment de tancar l'edició ens arriben les primeres informacions sobre importants accions en diverses capitals espanyoles; el 27 d'octubre apareix ja com una acció obrera de la major importància.

A Madrid, milers de treballadors han deixat la feina, han sortit de les fàbriques en massa refusant els transports habituals, s'han manifestat en diversos punts de la capital i s'han enfrontat amb les imposants forces de policia que ocupaven la capital. Els estudiants, solidaritzats amb les C.O., han manifestat també, dins i fora de la Universitat i han hagut d'oposar-se enèrgicament a les forces repressives, reforçades especialment amb gossos-policia especialment ensinestrats contra els manifestants. Un document públic de la intel·lectualitat madrilenya s'adhereix també a la jornada de les C.O.: Així, doncs, el dia 27 apareix no solament com una jornada obrera, sinó també com una manifestació popular d'àmbit nacional.

A Catalunya s'han produït també, que coneixem fins ara, accions diverses a Barcelona, Cornellà, Terrassa, Mataró, Badalona, i s'assenyalen detencions a Sabadell.

El desplegament de forces policiaques a Barcelona impedi als manifestants arribar al punt de concentració, però grups de major o menor importància destacaren llur presència en altres punts, especialment a les Rambles i a la Plaça Tetuan. La quantitat de propaganda distribuïda fou molt gran tant en octavilles com en la difusió de la crida de les Comissions Obreres de Catalunya.

La manifestació a Terrassa ha estat violentament reprimida; els policies dispararen contra els manifestants, en feriren de bala almenys a cinc, un d'ells al ventre, i es comptaven a les primeres noves 18 altres ferits o contusionats. Els manifestants feren prova d'una magnífica combativitat. La seva voluntat de manifestar pacíficament fou burlada per l'agressió policiaqua, i davant d'aquesta els treballadors, fent del terraplé de la via un baluart, es defensaren a cops de pedra i plantaren cara en defensa de llur dret a manifestar, de llur pa i de llur treball.

En la propera edició de TREBALL oferirem als nostres lectors una més completa informació d'aquesta jornada a Catalunya i de les experiències més importants que se'n desprenen.

ELS GRANS PROGRESSOS DE L'ECONOMIA SOVIETICA

(Viene de la página 1)

ble soviètic. Del mig segle transcorregut, han hagut de dedicar 20 anys a rebutjar els invasors i a estroncar les ferides causades per les guerres.

La propietat socialista crea la possibilitat de dirigir, mitjançant un pla científic únic, l'economia de tot el país. La planificació socialista, basada en els principis del centralisme democràtic, conjuga armònicament la direcció centralitzada amb el desenvolupament de totes les nacionalitats de la U.R.S.S., l'autonomia en la gestió econòmica de les empreses i l'amplia iniciativa creadora de les masses, cosa que permet de trobar en cada moment la solució més eficient als problemes plantejats. El poble soviètic, conscient de disfrutar de les llibertats polítiques, de sentir-se amo de les seves riqueses i del seu destí; comprenent que treballava per a ell mateix, ha donat proves d'heroisme en l'edificació de la nova societat.

Els plans econòmics possibilitaren l'obtenció del ritme més elevat de desenrotllament durant un llarg temps. S'accelerà el creixement dels sectors indispensables a la consolidació de la independència econòmica, la reestructuració tècnica de la producció, la creació d'una poderosa indústria de defensa i l'ossamenta industrial per a una agricultura socialista. Fou reestructurat el camp inspirant-se en el pla cooperativista de Lenin, orientat a crear una agricultura altament industrialitzada i productiva, assentada en la cooperació i col·lectivització voluntàries. Ha constituït una revolució en les relacions socials i en tot el mode de vida del camp.

Paral·lelament al desenrotllament econòmic s'ha anat formant el nou home soviètic que en termes increïblement breus s'ha situat a les avançades del món pel nivell cultural, educatiu i científic.

Per a il·lustrar l'enorme progrés realitzat, n'hi haurà prou amb comparar algunes xifres. Front a un increment demogràfic de la U.R.S.S. del 1913 al 1966 de 1,47 vegades, la renda nacional ha crescut des d'aleshores a l'actualitat en 37 vegades; la producció industrial en 71 vegades; l'agrària en 2,9 vegades, i la productivitat del treball en 15 vegades. El 1913 la producció industrial representava el 8 % de la dels EE.UU.; el 1966 la U.R.S.S. cobria més del 65 % de la dels EE.UU. La producció agrària neta que el 1913 era de prop del 60 per 100 de la dels EE.UU., es xifrava el 1966 aproximadament en el 85 per 100.

Abans de la revolució, 9.565.000 alumnes estudiaven a les escoles; el 1966, 48.170.000. A la Rússia tsarista cursaven estudis superiors 127.000 estudiants; el 1966, a la U.R.S.S. 4.123.000. El 1913, 200.000 especialistes tre-

ballaven en l'economia del país; el 1966, 13 milions.

Es interessant senyalar que ja ara el creixement absolut d'una sèrie de produccions a la U.R.S.S. és superior al dels EE.UU.; que el 1965 es diplomaren a la U.R.S.S. 170.000 enginyers, quatre vegades més que als EE.UU., i que a les organitzacions científiques de la U.R.S.S. treballen més de 700.000 homes de ciència, la quarta part dels científics del món. Si el futur del desenrotllament econòmic depèn cada vegada més del grau de desenvolupament científic-tècnic, no és difícil concloure que el règim soviètic ha sentat les bases de la seva futura superioritat. El gran triomf de « Venus IV » en posar-se suaument sobre el planeta Venus, expressa i sintetitza l'alt nivell general científic-tècnic assolit per la U.R.S.S.; simbolitza l'elevat grau del pensament científic i dels mitjans de que disposa.

L'accelerat ascens econòmic es tradueix en el benestar dels ciutadans soviètics. Els ingressos reals dels obrers industrials el 1966 eren 6,6 vegades superiors als del 1913 i els dels camperols 8,5 vegades. Des de que existeix del Poder soviètic, els treballadors no coneixen les crisis ni l'atur; s'està acabant d'implantar la setmana laboral de cinc dies, l'ensenyança és gratuïta en tots els seus graus i els estudiants disfruten de beques per a dedicar-se plenament a la seva formació. La longevitat ha crescut en 2,2 vegades i el promig de vida de l'home soviètic és de 70 anys. La medicina és completament gratuïta i el nombre de metges representa la quarta part de tots els del món.

El benestar dels soviètics podria ser encara més gran si ells no el limitessin voluntàriament per a sostenir, en ares de la solidaritat internacional, als pobles germans del món. No obstant, allò que és important no és tant el que s'ha aconseguit, sinó el fet de que cada dia viuen millor i de que han estat posats els fonaments per a una constant elevació del benestar.

Tot el que acabem d'exposar esquemàticament il·lustra la creació de les premisses econòmiques, socials, polítiques y espirituals que permeten plantejar-se i complir amb èxit la tasca econòmica principal de la societat soviètica; « ...la creació —com senyalen les Tesis del Comitè Central del P.C.U.S.— de la base material i tècnica del comunisme, assentada en el progrés de la ciència i la tècnica, en la mecanització i automació i en el creixement constant de la productivitat del treball... » que possibilitarà un augment substancial del nivell de vida dels pobles soviètics i satisfer plenament les aspiracions materials i espirituals.

PER LA CANCEL·LACIO DELS ACORDS AMB ELS EE. UU.

Crida del C. C. del P. C. d'Espanya

Els acords militars ianqui-franquistes que posen la sobirania militar de la nostra pàtria en mans dels militars ianquis expiren el 1968. Que siguin definitivament cancel·lats és una imperiosa necessitat nacional i així ho destaca la crida del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya feta pública aquest mes d'octubre:

«...Els acords expiren el setembre del 1968. No, no s'ha d'esperar aquest moment. La cancel·lació es decideix des d'ara... ( ) ...Des d'ara mateix cal pronunciar-se per una política exterior espanyola d'independència, neutralitat i coexistència.»

Aquest important document del Partit Comunista d'Espanya, i per tant també dels comunistes de Catalunya, crida a tots els espanyols a «...obrir públicament el debat sobre els acords militars de 1953 i la pau mundial, a prendre junts tota mena d'iniciatives, al carrer, a la tribuna, a les associacions, a la premsa...»

FORA ELS IANQUIS D'ESPANYA!

VIETNAM : INDEFUGIBLE

La lluita mundial per aturar la ma de l'agressor ianqui ha pres, en aquest octubre, impressionant volada. Les accions realitzades al cau mateix dels assassins, als EE.UU., per milions d'homes i dones nordamericans que no volen fer-se còmplices del crim de llurs governants amb actituds neutrals o d'espera, posen de relleu que la protesta massiva i organitzada dels que volem la pau —i som majoria— és capaç de fer tremolar i, finalment, ensorrar, els plans imperialistes. Ningú no ha gosat, el 21 d'octubre, negar que l'acció dels partidaris de la pau a Nordamerica és un mitjà eficaç per trencar « l'escadada ».

Nosaltres, catalans en una Espanya lliurada per Franco al Pentàgon, tenim —com la resta dels espanyols— el deure d'afegir el nostre esforç al de tants i tants que criden, en circumstàncies no sempre millors que les nostres, PAU AL VIETNAM.

El document elaborat recentment pel « Comitè català de solidaritat amb el poble vietnamès », és una aportació molt seriosa a la comprensió del problema a casa nostra; una crida serena i força argumentada a mobilitzar-se en defensa del Vietnam, agredit i torturat, mes indomptable. Les propostes que conté aquest document —i que els comunistes fem també nostres— són perfectament realitzables a Catalunya on el sentiment de pietat per l'heròic Vietnam ha esdevingut ja indignació creixent contra els assassins USA. La protesta contra el crim, ja pot passar a formes més elevades, no sols amb la participació d'individualitats de pes en la vida cultural i social, sinó de les masses. És cert que les paraules pronunciades públicament en favor de la pau al Vietnam tenen ressó si venen de personalitats conegudes, però és evident que les protestes de major eficàcia són aquelles que mouen a milers i milers d'homes i dones en manifestacions, delegacions a consulats ianquis, desfílades amb pancartes davant els vaixells USA que arriben als nostres ports, etc.

En el primer cas, l'exemple del mestre Pau Casals és potser el més allçonador per ésser no sols un català de relleu, sinó una personalitat de categoria universal. És oportú reproduir la seva recent manifestació de solidaritat amb el Vietnam perquè és, a més d'una presa de posició, una invitació a lluitar per imposar-hi la pau. La carta que el mestre adreça a la revista nordamericana « Newsweek » i que aquesta publicà el 21 d'agost diu així: « Suara m'adonava que el número de « Newsweek » del 10 de juliol comprenia un article sobre l'actitud dels artistes d'Amèrica davant la guerra del Vietnam i que aquest article afirmava que jo em trobo « entre els pocs que no denuncien la guerra ». Desitjo rectificar la impressió greument equivocada que crea aquesta afirmació. Durant anys he probat de manifestar el meu odi de la guerra i la meva fervent aspiració a la pau. He considerat que aquest era el meu deure, tant d'artista com d'home. Els meus sentiments foren expressats en el meu missatge a la reunió « Pacem in Terris » a Ginebra. La meua declaració deia entre altres: « Mentre jo reposo a les ribes pacífiques del Caribe, la matança continua al Vietnam. Això s'ha d'aturar; hem de posar un terme a aquesta guerra horrible. D'un cap del món a l'altre, aquest crit ha de ressonar: ja en tenim prou de mort. Demanem el dret de la vida ». Signa: Pau Casals.

CONCENTRACIONS, ASSEMBLEES O MANIFESTACIONS EN VARIES LOCALITATS EL DIA 6

Les C.O. de 34 localitats de Catalunya signen la crida a fer del dia 27 una gran jornada de protesta conjunta a escala nacional. Com senyala el document de les C.O. catalanes «...la greu situació econòmica, social i política per la que atravessem el país... afecta principalment als obrers i llurs famílies...» Per això, «...des d'Astúries fins a Cadix, des del Ferrol a Barcelona, la classe treballadora dempeus posarà de manifest el dia 27 d'octubre que està disposada a donar la rèplica a tant d'abusos i d'injustícia...»

Les noves de la mobilització de cara al 27 que ens arriben de Madrid i altres capitals

constitueixen ja el preludi del que pot ser una gran acció nacional. I els treballadors de Catalunya s'estan preparant activament per participar en ella.

La crida de les C.O. ha estat difosa a milers d'exemplars, així com desenes de milers d'octavilles circulen per les quatre províncies. Les assemblees i reunions de treballadors en fàbriques i empreses discuteixen aquesta crida i preparen la participació de cada centre de treball a la jornada.

Per altra banda, com part d'aquesta preparació hem de veure les cinc hores de vaga

a la « Hispano Suiza » de Sant Feliu de Llobregat, la negativa a abandonar el lloc de treball dels 400 treballadors de « Construcciones Españolas », acomiadats per expedient de crisi, els plantes i vaga dels tallers de construccions automòbils « Costa », de Terrassa, l'atur de cinc hores dels obrers de « Matacàs »...

Més significatiu encara i una gran font d'experiències ha estat la important acció conjunta del 6 d'octubre dels enllaços, jurats i Comissions obreres de Barcelona, Cornellà, Lleida, Terrassa, Mataró i Blanes, de la qual donem a continuació una breu ressenya.

LES CO.O. DE CATALUNYA CONVOQUEN A FER ASSEMBLEES I CONCENTRACIONS ALS SINDICATS.

Reunides el mes de setembre amb representacions de Barcelona, Terrassa, Lleida, Mataró, Tarragona, Blanes, Granollers, Badalona i Cornellà, les C.O. de Catalunya expressaven en un document el descontent dels treballadors davant els augments dels preus, els acomiadaments massius i multiplicació dels expedients de crisi, la insuficiència del salari de 96 pts decretat pel Govern, etc., i deien com «...ens veiem en la necessitat de denunciar aquests abusos i contradiccions, i d'acudir al sindicat a celebrar-hi, a dins o a fora si ens tanquen les portes, assemblees generals com les del proper 6 d'octubre on discutir lliure i democràticament tots els nostres problemes...»

El text d'aquesta crida fou activament popularitzat i s'ha traduït, com deiem, en una important acció obrera de conjunt en sis poblacions treballadores de Catalunya, acció que ha rebut a més l'expressió solidària de les C.O. de Biscaia i les de l'Empresa Bazan, del Ferrol.

A TERRASSA, ELS TREBALLADORS OBREN LES PORTES DE LA CASA SINDICAL

La resposta a la sol·licitud d'Assemblea que donaren els funcionaris-policies de la CNS de Terrassa fou —també— tancar el sindicat. Els treballadors terrassencs no es deixaren impressionar i obriren ells mateixos les portes de la seva casa. Uns dos-cents cinquanta obrers penetraren dins els locals abans no arribessin reforços de la Policia Armada. Els jerarques es tancaren amb pany i clau dins una de les oficines. Quinze o vint policies pujaren per expulsar els obrers per la força, però es veieren obligats a enfundar les porres davant l'actitud decidida dels treballadors, els quals es negaren a abandonar el local abans no ho hagués fet la policia.

UN MILLER DE TREBALLADORS MANIFESTEN A CORNELLA

També els enllaços i jurats locals havien demanat a la Delegació Provincial de celebrar una Assemblea General i en un extens document adreçat a les « autoritats » sindicals resumien les reivindicacions principals dels treballadors de la comarca.

Tampoc els jerarques de Cornellà s'atreïren a donar la cara i barraren als obrers les portes de la Casa Sindical nova. Per això, un miler de treballadors concentrats davant del sindicat decidien, en substitució de l'Assemblea, desfilar silenciosament a través de la vila fins a la Casa Sindical vella. La seva marxa silenciosa constituï l'expressió pública del descontent dels treballadors del Baix Llobregat. La mateixa policia considerà més oportú no intervenir.

LLIBERTAT! LLIBERTAT! CRIDEN ELS TREBALLADORS DE BARCELONA

Els enllaços i jurats del Metall de Barcelona presentaren un escrit al Ple de la Junta Provincial en el qual, entre altres coses, es reclamava una Assemblea General dels treballadors del Ram. El jerarca Alcaina prometé fer els tràmits necessaris. Ordre del Dia; Atur obrer, Expedients de crisi; Salari mínim de 300 pts per vuit hores de treball; mesures a prendre davant la situació creada...

A les 7 i mitja de la tarda del dia 6 es concentraven davant de la CNS de la Via Laietana, responent a la convocatòria de les C.O., fins a 300 enllaços, jurats i treballadors que acudien a l'Assemblea. Les portes de la casa sindical havien estat tancades per impe-

dir-la; aquesta fou la resposta del Sr. Alcaina.

Ja que no podien entrar, els treballadors decidiren substituir l'Assemblea per una manifestació i començaren a desfilar cap a la Plaça d'Urquinaona als crits de LLIBERTAT! LLIBERTAT! En arribar a la plaça es sentaren per terra fins que acudí la brigadilla de Creix a fer-los fora. Els agents de la « social » provaren d'endur-se cinc treballadors; ràpidament llur automòbil fou rodejat i els policies escarnits pels manifestants fins obligar-los a deixar anar els detinguts.

ELS TREBALLADORS DE LLEIDA IMPOSEN LLUR ASSEMBLEA

De « tumultuosa » qualifica el « Diari de Lérida » l'Assemblea celebrada el dia 6 a la Casa Sindical de la vila. Dies abans els enllaços sindicals s'havien adreçat al Delegat Provincial; «...degut a l'actual situació d'atur encobert i descobert que sofreix la nostra província... sol·licitem una reunió d'obriers durant la primera setmana d'octubre...»

Acudiren a la reunió més de 150 enllaços i treballadors, però els jerarques havien ocupat el Saló d'Actes per impedir-la: Els tre-

balladors imposaren l'evacuació de la sala i un d'ells passà a llegir l'informe sobre la situació i resumí les reivindicacions principals que els verticalistes hagueren d'escoltar impotents...

Una primera victòria, conseguida abans mateix d'abandonar la sala, fou la promesa arrancada als jerarques de convocar oficialment una Assemblea General de treballadors de tots els rams per a tractar de les reivindicacions plantejades.

A BLANES I A MATARÓ, CONCENTRACIÓ ALS SINDICATS

Uns 150 treballadors es concentraren a la Casa Sindical de Mataró el 6 d'octubre responent a la crida de les C.O., i uns 200 a Blanes el mateix dia. En ambdues viles foren elaborats escrits amb les principals reivindi-

cacions. Finalment, sense que tinguem fins ara detalls més precisos, sabem que els escrits de les C.O. han circulat profusament per Tarragona, Granollers i Badalona.

ESTANISLAU RUIZ PONSETI

El proppassat 6 d'agost traspassà a Mèxic, als 79 anys, el company Estanislau Ruiz Ponseti, membre suplent del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya.

Enginyer de gran prestigi, Director de l'Escola del Treball de Barcelona en els anys de la República i Diputat al Parlament català, Ruiz Ponseti fou un dels fundadors del nostre Partit i militant actiu d'ell mentre la seva salut li ho permeté.

En el període de la guerra, Ruiz Ponseti representà al P.S.U. en llocs de tanta importància com els de Conseller de la Generalitat de Catalunya i de Sotsecretari d'Economia del mateix Govern de la Generalitat, des d'on desenrotllà en fecund treball.

Acabada la guerra, marxà a França i després a Mèxic, on va seguir fidel a les seves conviccions socialistes i on consolidà el seu prestigi com intel·lectual de gran vàlua.

La seva avançada edat i el seu estat de salut feren impossible que el company Ruiz Ponseti participés en el darrer període a les activitats del Comitè Central, a les quals no obstant donà sempre el seu recolzament i adhesió inequívocs.

El periòdic de Mèxic « España Popular », en donar compte de la seva mort, senyala com «...el company Ruiz Ponseti ha mort mantenint el seu ideari amb la fermesa de sempre, segur del triomf del socialisme a Espanya i en el món sencer...»

A través de les pàgines de « Treball », enviem a la seva vídua i fills, així com a l'organització del P.S.U. de Catalunya a Mèxic, el més sentit condol del Comitè Central i de tots els comunistes catalans.

EL SECRETARIAT DEL COMITE CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA.

SIGNIFICACIO ACTUAL DE L'ONZE DE SETEMBRE

Responent a la iniciativa comuna de diverses organitzacions de l'oposició antifranquista, milers de persones de Barcelona i Terrassa sortiren al carrer el passat Onze de Setembre —diada símbol de la nació catalana—, a cridar llurs sentiments democràtics, llur fidelitat a les tradicions i peculiaritats del nostre poble, llur decisió de conquerir les llibertats i drets nacionals de Catalunya.

I, una vegada més, la policia dispersà a cops de porra els manifestants; alguns dels quals foren detinguts i posats a la disposició del Tribunal d'Ordre Públic.

A l'endemà, « Solidaridad Nacional » qualificativa els promotors de la manifestació popular de « falsificadors de la història », a l'ensem que proposava una « operació de rescat » dirigida a treure a l'Onze de Setembre la seva actual significació i a convertir-la en una festa de « l'Espanya jo-seantoniana, unitat de destí en l'universal ».

L'actitud de « Solidaridad Nacional » ens recorda la guineu de la falla que, en fracassar en els seus esforços per atrapar el raïm, se'n va dient « ...No importa; és verd... »

En el marc dels seus esforços per esborrar el caràcter nacional de Catalunya, els franquistes demoliren el 1939 el monument de Barcelona a Casanovas i tots els signes commemoratius de l'Onze de Setembre del 1714.

En la clandestinitat primer, però, i després obertament, el poble ha seguit celebrant la diada. D'aquí que ara, a la vista del seu fracàs, els franquistes parlin de « rescat » la jornada.

Sens dubte que no totes les versions impreses en llibres i revistes reflecteixen fidelment la significació de la Guerra de Successió ni dels esdeveniments barcelonins de l'11 de setembre del 1714. Il·lustres historiadors contemporanis com Vicens Vives i Ferran Soldevila han desfet no pocs mites històrics fabricats en èpoques anteriors. Però « Solidaridad Nacional » no cal que alimenti cap esperança de que el « rescat » que proposa es faci realitat.

Aquells que avui risquen la presó per commemorar l'Onze de Setembre no ho fan tant per raons històriques com per causes presents: ho fan perquè d'aquesta manera es manifesten contra la dictadura que avui, el 1967, manté segrestats els drets nacionals del poble català i el conjunt de les llibertats democràtiques. Prova del que diem n'és la presència a les manifestacions de Barcelona i Terrassa de nombrosos obrers no catalans, immigrants de Catalunya durant els darrers anys, que feren cor en castellà als crits de DICTADURA NO! DEMOCRACIA, SII, dominants en aquelles manifestacions. El diari « Tarrasa Informació » del 12-9-67 ressenya que els manifestants d'aquella ciutat cridaren PA I TREBALLI, LLIBERTAT, LLIBERTAT!

Això revela que l'Onze de Setembre té, el 1967, un significat diferent, no solament del del 1714 sinó àdhuc dels onzes de setembre del període republicà.

La destacada participació de la classe obrera catalana (de la qual formen part els obrers immigrants) a les manifestacions de l'Onze de Setembre darrer, reflecteix una realitat irreversible de l'època actual, a saber; que la classe obrera constitueix l'espina dorsal de la nació, l'avantguarda de tot el

poble en la lluita per les llibertats nacionals i democràtiques.

El somni de « Solidaridad Nacional » de « rescat » l'Onze de Setembre —és a dir; d'imprimir a aquesta data una significació feixista—, és una utopia absurda que no poden prendre's seriosament ni els seus mateixos inventors.

Ans al contrari; s'ha de preveure que l'Onze de Setembre accentui en el futur el seu caràcter de Jornada de lluita per les aspiracions de les diverses capes del poble de Catalunya no solament a la llibertat nacional i a les altres llibertats democràtiques, sinó també a la llibertat econòmica, a una vida més digna i humana.

AJUT AL PARTIT

Lleida ciutat 9.800 pts.; Lleida comarques, 3.725 pts.; Tarragona i Reus 8.690 pts.; Vilanova i la Geltrú 11.265 pts.; Tortosa 4.415 pts.; Pobles comarques Baix Ebre 2.845 pts.; Girona i pobles, i Granollers 9.280 pts.; Zona minera de Súria 2.800 pts.; Torelló i Manlleu 850 pts.; De Veterans 900 pts.; De B. i germana 3.076 pts.; De Carles 738 pts.; De Montserrat 200 pts.; d'Amposta 1.500 pts.; Tortosa 1.800 pts.; Amposta 950 pts.; Zona minera de Súria 8.250 pts.; Baix Ebre 5.500 pts.; Tarragona i Baix Camp 12.530 pts.; Conca del Ter 3.375 pts.; Girona, Mataró i pobles 16.000 pts.; Grup Potemkin de Garraf 10.817 pts.; Comarques de Lleida 7.500 pts.; Lleida 8.125 pts.; Montserrat i família 700 pts.; B. i germana 3.768 pts.; Carles 921 pts.; Veterans del PSU 600 pts.; C.E. 710 pts.; Carles i comp. 170 pts.; un de la Barceloneta 200 pts.; Com 30 de Mentor 2.500 pts.; Com 10, 3.710 pts.; Com 30 sud 3.660 pts.; Com 30 nord 17.814 pts.; Com 20, 12.078,50 pts.; Com 40, 1.000 pts.; C.E. 660 pts.; Com 30 sud ajudat a vaguistes 2.190 pts.; Andrés 73.650 pts.; Grup Azteca 14.625 pts.; Zona minera (total) 8.250 pts.; Baix Ebre (total) 5.500 pts.; Tarragona i Reus 12.530 pts.; Comarca del Ter 3.375 pts.; Girona i comarca i comarques de Barcelona 16.000 pts.; Vilanova i la Geltrú 10.817 pts.; Lleida ciutat 8.125 pts.; Comarques de Lleida 7.500 pts.; B. i germana 3.768 pts.; Carles 921 pts.; Montserrat i família 700 pts.; Dos Veterans del PSU 600 pts.; Quatre amics de sem 200 pts.; Una família aragonesa 1.230 pts.; Ribera del Segre 700 pts.; Simpatitzant de Terrassa 200 pts.; Una lleidatana 50 pts.; Com 14, 2.500 pts.; Com 15, 6.275,50 pts.; Com 25, 1.628 pts.; Com 30 sud 2.902 pts.; Com 30 nord 12.751,50 pts.; C.E. 2.790 pts.; Germ. 2.000 pts.; Com 30 sud ajudat vaguistes 1.580 pts.; Venezuela 48.000 pts.

UNS JOCS FLORALS PROMETEDORS

Els « Jocs Florals de la Llengua Catalana » foren prohibits pel franquisme en la terra d'origen; Catalunya. D'aleshores ençà han estat organitzats a l'exili per catalans i no catalans, amics de la cultura nostra, en Universitats i entitats artístiques de diferents països. Quan la Festa torni al bressol i s'enceti una nova Restauració, caldrà parlar amb agraïment dels homes i dones que, en terres estranyes, no han deixat morir l'esdeveniment literari més autènticament nacional de tots els que han sorgit a Catalunya.

Els « Jocs Florals » d'enguany —any CIX de llur Restauració— han tingut Marsella d'amfitrió i tant per la seva admirable organització com per l'ampla composició dels seus Comitè d'Honor, Consistori i Comissió Organitzadora, es pot afirmar que, a l'exili han estat els de major significació històrica i vàlua literària. Amb tot, el fet més esperançador és que mai no hi havien participat amb tant de pes i entusiasme els catalans de dins de Catalunya, fonamentalment de les generacions de post guerra.

El Consistori, presidit per l'escriptora barcelonina Maria Aurèlia Capmany, el formaven —ultra dues personalitats franceses en nom del país amfitrió—, els escriptors Joan Triadó i Francesc Vallverdú, de Barcelona, i l'home de lletres valencià Joan Fuster. A la Presidència d'Honor, encapçalada pel Ministre Malraux hi figuraven l'Abat Escarré i el mestre Pau Casals —dels quals es van llegir emotius missatges— i en el Comitè d'Honor, de 45 membres, hi hagueren personalitats de l'exili com Josep Carner, Ventura Gassol, Picasso i la vidua del Pre-

CARTA AL GOVERNADOR CIVIL DE BARCELONA

Amb unes dues-centes firmes ha estat adreçada al Governador Civil de Barcelona la carta següent:

Barcelona, setembre de 1967. Excel·lentíssim Senyor: Fets ocorreguts durant aquests darrers dies i més concretament el dia 11 de setembre a Barcelona, Terrassa i Sabadell, han provocat la nostra alarma i ens induïxen a fer-lo partícip de la nostra inquietud. Mentre, seguint una tradició que remonta a moltes dècades, un crescut nombre de ciutadans pertanyents a totes les classes socials es dirigien civícamment i pacíficament a retre homenatge a Rafael de Casanova que encapçalà la defensa de Barcelona el 1714, i per a manifestar públicament llur renovada voluntat de defensar les llibertats democràtiques del poble català, la força pública, sense els avisos preceptius previs, actuà violentament contra aquests ciutadans, seguint una tònica que aquests darrers anys sembla que es va imposant sistemàticament, a despit de les declaracions de V.E. fetes amb motiu de la presa de possessió del vostre càrrec.

Aquest clima de violència sembla haver despertat reaccions més violentes encara per part de grups aparentment incontrolats els quals, utilitzant objectes contundents, pretenen imposar pels carrers de la nostra ciutat amb absoluta impunitat, una atmosfera d'agitació i guerra civil que fa créixer la inquietud.

Considerem que l'acció repressiva ha d'encaminar-se contra les bandes que alteren l'ordre públic amb violència gratuïta i inadmissible i no, contràriament, contra els ciutadans que actuen civícamment i pacíficament, alguns dels quals ha estat detinguts mentre que no s'ha fet pública la detenció de cap dels assaïtants.

Els problemes que té plantejats la nostra comunitat, privada de les seves llibertats nacionals, la qual cosa dificulta greument la democratització de les seves estructures econòmiques i polítiques, creiem que exigeix un clima de diàleg i comprensió en el qual és bàsic el respecte a totes les opinions expressades pacíficament, perquè només sobre una base autènticament democràtica és possible edificar el nostre futur. La pràctica de la violència atempta greument contra aquests principis fonamentals.

Ens dirigim, doncs, a V.E., com a Governador Civil de Barcelona, per a expressar-li la nostra reprobació d'aquestes accions de violència i de repressió i demanem l'adopció de mesures encaminades a la solució dels problemes exposats, la llibertat dels detinguts i l'anul·lament de qualsevol sanció o expedient, i el càstig i la dissolució de les bandes que exerceixen la violència.

P.S. S'adrecen còpies d'aquest escrit als Excms. Presidents de la Diputació Provincial i Alcalde de Barcelona.

Signen: Agustí de Semir, Joan Oliver, Angel Rozas Serrano, Nicolàs Albendiz Barrera, Josep Cercos, Francisco Candel, Maria Nuria Campoy, Guinovart, Frederic Roda Perez, Joan Triadó, Adolfo Gonzalez Mateos, Joan Folch Garcia, i segueixen les firmes que ocupen varis plecs.

sident Companys, junt amb celebritats de Catalunya com Salvador Espriu, Jordi Rubió Balaguer, Ferran Soldevila, Tàpies i Joan Miró. Es reberen més de 260 treballs, dels quals 175 de Catalunya. Foren premiats; el poeta de l'exili Ambrosi Carrion (Flor Natural), un jove de Reus, Isidre Font (Englantina d'Or) i el tercer premi, « Viola d'Or i d'argent », fou concedit al novel·lista de Lleida, Manuel de Pedrol. Assistiren als Jocs, catalans vinguts amb autocar de diferents ciutats de casa nostra. S'hi llegiren —amb emoció i esperança— treballs combatius i adients al moment que vivim, com el d'Isidre Font, « Lluita; després victòria ». S'hi organitzà un col·loqui on l'aportació d'« els altres catalans », feta en català, fou molt estimada, i Francesc Candel, que n'era « embaixador », ho pogué veure personalment. En la part artística col·laborà la simpàtica Guillermina Motta i el cartell simbòlic de la Festa és obra del pintor exiliat Mentor.

En una paraula: no han estat uns « Jocs Florals » d'exili, ni d'enyor passiu, ni desarrelats de la terra. Mai n'estigueren més a prop. Han pal·lesat una situació prometedora de canvis autèntics a Catalunya i a la resta d'Espanya. Es justifica la conclusió del « Prefaci » al llibre editat per la Comissió Organitzadora donant els resultats dels « Jocs Florals »:

« Un dia —diu— que desitjem proper, els Jocs Florals tornaran a la llar pairal, més que centenàris, però rejoyenits pel llarg viatge, per poguer celebrar-los, en una atmosfera de pau, de fraternitat i de llibertat ».